Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

1-11-51

KUIFJE

44

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DE SPOOKDUIKBOOT!

Lees in dit nummer een boeiend verhaal van John Flanders over de moderne zeepiraten!

ERKENTELIJKHEID

TOEN ik verleden jaar met mijn grootvader naar het kerkhof ging om er de graven van onze familieleden met bloemen te tooien, wees mijn grootvader me een heer aan (hij kon misschien vijftig jaar zijn) die een prachtige tuil chrysanten neerlegde op een verouderd kinderzerkje.

Ik dacht dat die man het graf van zijn zoontje, of van een van zijn kleinkinderen kwam bezoeken, maar neen, volgens mijn grootvader me vertelde, zat er aan het kerkhofbezoek van die heer een geschiedenis vast. Toen de deftige vijftiger nog maar een jongen van elf was, viel hij tijdens de winter in de vaart. Hij kon niet zwemmen en een van zijn makkers, die het ongeluk had zien gebeuren, sprong zonder aarzelen het ijskoude water in en haalde de drenkeling er uit. Die kwam er met de schrik en een nat pak van af.

De dappere redder deed echter een zware ziekte op ten gevolge van de duikpartij en hij betaalde zijn heldendaad met zijn leven...

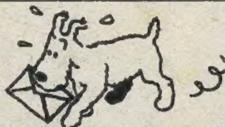
Sindsdien kwam de jongen, die hem het leven verschuldigd was, sedert veertig jaar zonder onderbreking een prachtige tuil chrysanten op het graf van z'n dappere kameraad neerleggen...

Kuifje

CIJFERBOODSCHAP
Aan de leden van de Kuifje's club.

5.6.14.12.6.7.5.6.22.7.4.6.16.14.9.1.4.1.3.6.13.
7.4.10.6.22.7.26.18.14.7.9.9.13.3.9.19.6.6.1.7.6.
2.15.18.3.26.1.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— fr.	7.— fr.
Ab. drie maanden	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maanden	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334.
Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

Onze brievenbus

Roger de Backer, Mechelen. — Hartelijk welkom in onze grote familie. Ik ben er van overtuigd dat je een flinke jongen bent, die onze club alle eer zal aandoen !

Ludo de Laet, Wilrijk. — Je schreef me in je brief « ik heb weinig tijd daar ik in de vacantie altijd liefdewerken doe ». Nu moest je me toch eens uitleggen wat je daarmee bedoelt hebt. Ben je het reeds gewoon op school ?

Jan Thiebaut, Leuven. — Hoe gaat het, Jan ? En hoe maken je broers het ? Nog altijd trouwe lezers van ons blad ? Je moest me weer eens een briefje pennen, want dat is reeds lang geleden !

Carl Vertongen, Berchem-Ant. — Wel, hoe vond je ons speciaal nummer ? Je was er zo op verlekkerd dat je eigenlijk verplicht bent me te melden of het naar je zin was. Wil je dat doen ?

René Speyer, Ukkel. — Je kaart deed me veel genoegen. Hoe gaat het op school ? Het was zeker erg vreemd in het begin maar ik hoop dat je het goed maakt. De nieuwe lidkaart wordt je opgezonden.

Boudewijn Delaere, Kortrijk. — Eerst en vooral hartelijk gefeliciteerd met je prachtige uitslag « Wanneer stuur je eens een tekening op ? Hartelijk dank voor je uitvoerig schrijven en je mening over ons blad. Het Kuifje's briefpapier kun je krijgen in iedere goede papierhandel. Het behangpapier is, wanneer je het in Kortrijk niet zou vinden, te krijgen bij de Firma Hendrickx, van Diegem/Brabant. Stuur ons je oude lidkaart op dan zullen we je adres veranderen.

André Vander Beken, Gent. — Hartelijk welkom in onze grote familie. Schrijf me nu eens vlug welke verhalen je het liefst leest en waarom ?

Jean-Marie Dumont, Malonne. — Je kaart in goede orde ontvangen. Hartelijk welkom in onze grote club. Hoe gaat het op de kostschool ? Moest je me eens schrijven !

Guido de Hen, Antwerpen. — De uitslag van de fotoprijsvraag is verschenen in Nr 42. Het was onmogelijk de foto's van alle prijswinnaars te publiceren en onmogelijk alle ingezonden foto's te bekronen. Was je, toevallig, niet bij de gelukkigen, wees dan niet moedeloos. De aanhouder wint, zegt het spreekwoord !

Guido en Albert Vannobel, Merken bij Diksmuide. — Hoe gaat het jullie ? En op school ? In Diksmuide heb ik een heel trouwe vriend en lezer van Kuifje. Interesseert z'n adres jullie ? Zo ja, schrijf het me, dan zal ik het opsturen ! Hartelijke groeten aan allen.

Hallo, hallo, Kuifjesvrienden van Tongeren en omgeving ! — CINE-FORUM, Grote Markt, 25, Tongeren, geeft speciale jeugdvertoningen : Donderdag, 8 November, te 14 uur : CASSE PIEDS met Noël-Noël in de hoofdrol. Donderdag, 15 November, te 14 uur : FANTASTISCHE LEGENDE, een sprookjesfilm. Donderdag, 22 November, te 14 uur : EPOS VAN HET HOUTEN PAARD, een mooie nieuwe film. Donderdag, 27 December, te 14 uur : FESTIVAL VAN LAUREL EN HARDY, een geweldig lachsucses.

Men zegge het voort !

Hip hip hoera voor de nieuwe leden ! — Tonia Haan van Antwerpen, Philippe Maere van Gent, Christiaan Van Megroot van St. Denijs Westrem, René Pay van Halle, Jos Sels van Lier, Arthur Haeck van Eeklo, Walter van der Wee van Lier, Ghislaine Bavay van St. Gillis-Brussel, Jan Beunen van Berchem-Antwerpen, Greta Bourgeois van Antwerpen, Willy De Smet van Beke-Waarschoot en Richard Deruyter van Torhout worden hierbij van harte welkom geheten in de grote Kuifje's familie.

Willy Verstelt, Huizingen. — Wel, Willy, wat dacht je van ons verjaardagsblad ? Ik zal je een nieuwe lidkaart sturen, maar je moet een beetje geduld hebben, want er is veel werk op de plank. Hartelijke groeten ook aan alle vrienden van Huizingen.

Willem Fostier, Anderlecht. — De inlichtingen om lid te worden van de club werden je opgezonden. Ik hoop je spoedig te mogen welkom heten !

Georges Uyttebroeck, Tienen. — De inlichtingen om lid te worden van onze club, verschenen reeds dikwijls in ons blad. We kunnen ze hier niet herhalen, doch we zullen ze je persoonlijk opsturen. Bij voorbaat van harte welkom !

Willem Naveau, Tienen. — Ik heet je hartelijk welkom als nieuw lezer en hoop dat je me vlug zult schrijven wat er je in ons blad speciaal bevalt en waarom. Vertel me meteen ook welke rubrieken je nog zou wensen in Kuifje.

Patrick Le Bon, Antwerpen. — Dank voor je vriendelijke brief. Of er nog meer zulke « geweldige » nummers komen ? Ja, dat zal wel !

André Meert, Malonne. — We stuurden je blad op je nieuw adres. Ontving je het in goede orde ? Goeie moed en groeten aan alle Kuifjesvrienden !

Frans Suffeleers, Hasselt. — Hoe je een geheime boodschap kunt oplossen ? Wel, dat zullen we je in een persoonlijk briefje eens haarfijn uitleggen. Heb echter wat geduld, want er zijn zoveel brieven te beantwoorden en het is onmogelijk alle wensen tegelijk te voldoen. Hartelijk !

Paul van Dessel, Boom. — Hartelijk welkom in de grote familie. Ik ben er van overtuigd dat je een trouwe vriend zult zijn en dat je vele nieuwe lezers voor Kuifje zult werven !

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKST EN TEKENING DOOR BOB DE MOOR

Kapitein Harm Janszoon heeft de weesjongen Cori als eigen kind aangenomen. Op zekere dag zitten twee oude zeerobben aan de kaai en zien twee sloepen vol jongelui, die een hels leven maken. Plotseling roept een van hen : « Hulp ! Cori verdrinkt ! »...

DAGEN VERLOPEN NA DIT VOORVAL. KAPITEIN JANSZOON BEREIDT ZICH VOOR OP ZIJN VOLGENDE REIS, MET DE KOOPVAARDER, « DE PEREL », NAAR DEN OOST. DE AVOND VOOR HET VERTREK BLIJFT CORI ONDER DE HOEDE VAN DE OUDE HUISHOUDSTER VAN DE KAPITEIN, ALLEEN ACHTER. MISTROOSTIG BLIKT DE JONGEN DOOR HET VENSTER VAN ZIJN SLAAPKAMER, DIE UITZIET OP HET IJ...

(Wordt voortgezet.)

46 PIRATEN EN 1 SPELBREKER

VERHAAL DOOR JOHN FLANDERS. ILLUSTRATIES VAN A. WEINBERG.

Verzinsel ? Inbeelding ? Een fantasie die de lezer doet glimlachen en schokschouderen ?

Dit zenuwschokkend verhaal werd de schrijver ingegeven door een ware, heel onlangse gebeurtenis : namelijk, het ongelooflijk avontuur van het grote Chinese vrachtschip « Moa-Kiang-Li » varend onder de vlag van Mao. Het meest moderne zeeroversschip dat men dromen kan, en eindelijk in de handen der Amerikanen viel.

De « Mao-Kiang-Li » was op dezelfde manier gebouwd en ingericht als de « Hua-Ying-Li » waarvan sprake in dit verhaal.

HET was een laag wit gebouwtje uit cement, dik met kalk bestreken, dat schreeuwerig afstak bij de wuivende palmen en statige talipotbomen, en waarlijk niet op zijn plaats stond op Palawan, het eiland der Philippijnen, waarop de Amerikanen nog controle bleven uitoefenen.

Twee mannen kwamen buiten, heftig op hun sigaren kauwend, ze draaiden zich nog even om naar de wit gekalkte cementmuren, en zeiden : « Pouah ! » met een gebaar van walg, daarna bleven ze naar 't vuile water kijken der Mindoro Zee.

Luitenant Trush, varend politieofficier bij de Amerikaanse marine, en Cartwright, de correspondent van het Engels dagblad « The Clarion ».

— Schrijf het maar gerust in uw vod, Cart', bromde Trush, doorgaans houden we niet van dergelijke publiciteit, maar aldus zullen de Roden die onder Mao's vlag varen, weten wat hun te wachten staat, wanneer ze nog spelletjes in die aard uithalen.

Cartwright wreef zich 't zweet van de wangen en herhaalde « Pouah ! » terwijl zijn gezel gelaten de schouders optrok.

— Zes en veertig man op de electrische stoel, zei de journalist met schorre stem, 't was meer dan ik verdragen kon.

— Het is wet, sprak Trush, nooit worden Chinese zeerovers anders behandeld.

— Waarom werden ze niet gehangen of de kop afgehouwen ? vroeg de journalist, maar een hele electrische centrale in de war sturen, en zich daarbij de grote kosten veroorloven van een electrische stoel !

— Daar hebben we 't boy ! Toen de snuiters het vonnis hoorden vellen : « Doodstraf », grinnikten ze eventjes, omdat z'er zich aan verwachtten, maar wanneer ze vernamen dat ze zouden « verbrand » worden, begonnen ze te jammeren.

— Neen ? deed Cartwright verbaasd.

— Eigenlijk dachten ze, dat ze op een hete stoel tot as zouden verteerd worden. Aldus zouden ze nimmer in een fraai roodgelakte doodkist gelegd worden, en misschien later in Chinese aarde begraven ! Nooit zou hun geest rust vinden en hopeloos blijven ronddolen.

— Middeleeuws, bromde de journalist.

— Tegenover ultra-moderne methodes van zeeroverij, luister maar.

Trush klopte zijn gezel op de schouder.

— Zwaai me vooral geen lof toe in uw artikel, boy, 't is eigenlijk een tiger-shark die hem verdiend heeft.

— Een tijger-haai ?

— Wel zeker, een kanjer van een beest, zeven meter lang, vier ton spieren en koppig als al de muilezels uit Spanje saam !

Na zes maand vroeg iedereen hier, van de Mindoro Zee tot de Banda Zee, over de Soeloe en de Celebes of het op 't water spookte.

Meer dan twintig vrachtschepen lieten niets meer van zich horen, het waren meestal kleine stoomschepen, echter stevig genoeg om tegen wind en storm te kampen.

Graag zou men de typhoon voor de schuldige aanzien hebben, maar het toeval wilde dat er geen enkele noemenswaardige wervelstorm in die maanden was opgestoken. Wat nu, kleine man ?

In de burelen van de Lloyd begon men sip te kijken en 't regende zure verwijten voor de Amerikaanse Navy die met het toezicht der voorgenoemde zeeën gelast was, want het grootste aantal boten dat verloren ging, stonden bij de Lloyd opgeschreven.

Trouwens hadden onze aviso's de handen vol : nimmer werd er meer opium binnengesmokkeld in de Philippijnen en in de eilanden van Indonesië. Maar die handen, hoe vlijtig ze ook werden uitgestoken, bleven leeg en kregen geen enkele opiumschuiver te pakken.

Grove, de schout-bij-nacht, liet me komen, schold me de huid vol, dreigde me met 't verlies van mijn baantje gevolgd door een microscopisch pensioentje en besloot :

— U gaat aan boord van de « Renown », Trush, en zult hem slechts verlaten als er geen verloren boten meer zullen zijn en geen opium meer gesmokkeld zal worden.

Voor hoeveel dollar onze oude « Renown » in de loop der volgende maand verbruikte aan steenkolen en olie, weet ik niet, maar 't zal voor een aardig sommetje geweest zijn.

We stoomden de Mindoro door, de Soeloe, de Banda, ik geloof zelf dat we in de rotte Timor Zee drongen...

Geen gemene jonk die we niet doorzochten, zelfs lamme vissersprauwen werden aangepraaid ! Tot op zekere dag...

We voeren op de hoogte der Darvel Baai en haar klippen verschenen in de verte aan bakboord, toen de uitkijk begon te brullen :

— Stomer, stuurboord, vooruit !

Kapitein Owen kwam het dek opgelopen en richtte zijn kijker op het schip, waarna hij zachtjes vloekte.

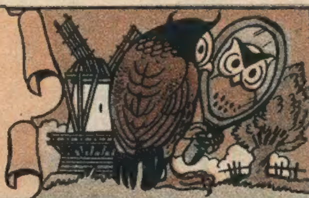
— Wat 's dat ? 't Heeft veel van een Castle-liner... een achtduizend tonner gewis ? Wat mag die kolos hier uithalen midden al die mottige eilandjes, of wil hij Taun-Taun aandoen ?

(Zie vervolg in dit nummer.)

Tijl Uilenspiegel

Tijl kon het goud van Hans in veiligheid brengen. Tijl's vader verloor zijn muts. Tijl gaat ze zoeken...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Het PLATINA-BEELDJE

Colerette liet er geen gras over groeien

Colerette, de beroemde detective, werd ontboden door ras Lipari Mahonen in 't Hôtel Imperial. De ras wordt het slachtoffer van een aanslag en het kostbare platina beeld is spoorloos verdwenen. Lipari Mahonen besluit naar zijn land terug te keren...

IN Dijon stopte de sneltrein Parijs-Marseille. Het was middernacht. Twee reizigers stapten uit: de Italiaanse markies en de elegante Brusselse dame. In Lyon steeg een officier van de Spahis op de trein en nam plaats naast de Noordafrikaanse bokser en wekte deze onvrijwillig. Kid Ahmadou geeuwde eens en keek naar zijn pols om te zien hoe laat het was. Toen brulde hij:

— Men heeft me bestolen!

Deze kreet wekte andere reizigers, ondermeer de twee vrouwen van de volksvertegenwoordigers. Zij slaakten hoge gilletjes want de ene was een paarlen halssnoer, de andere een ring bezet met briljanten lichter geworden!

Dit nieuws liep als een strovuurtje van coupé tot coupé. Wat een sensatie! In de tiende en elfde coupé werden eveneens diefstallen ontdekt en de treinwachter sprong hopeloos van de ene naar de andere kant van de trein.

Toen hij zei, dat de politie niet vóór Valence of Orange zou kunnen tussenkomen, maakten de bestolenen, die in de negende wagen bijeengekomen waren, grote herrie. Neen, dat was toch al te sterk! Zoiets was hen nog nooit overkomen. M. Laitance schreeuwde het hardst want hij was zijn portefeuille kwijtgeraakt, die de aanbevelingsbrieven voor al de Toearegse chefs bevatte. Het was een ramp!

— Waarom, vroeg iemand, gaat men Colerette, de beroemde detective, niet halen? Hij is toch in de trein... in de wagen van Ras Lipari Mahonen!

— Dat is strijdig met de reglementen, maar, gezien het dringend karakter van de zaak...

Colerette liet er geen gras over groeien!

— Ik heb nooit mijn hulp geweigerd aan diegenen die strijden tegen het leger der misdaad!

Met de koffer in krokodillenleder in de hand — nog steeds vastgehecht met de zware ketting aan een gordel, die hij ditmaal op zijn pyjamabroek droeg — ging de beroemde man naar de restauratiewagen en liet het geval haarfijn uitleggen. Hij ondervroeg de slachtoffers en onderzocht de plaatsen van de reizigers, die in Dijon afgestapt waren. Behalve twee witte spelden en een zoete parfumlucht had de dame geen spoor achter gelaten. De Italiaanse markies had echter in een coupé van de elfde wagen een handtas vergeten. Colerette opende de tas en vond een domino, tweemaal zes, en de werktuigen van een hotelrat.

— Mijne heren, u ziet het, zei de detective tevreden, die zogezegde Italiaanse markies, is zonder twijfel de dief. Hij heeft enkele slapende reizigers, van de tweede helft van de trein, bestolen en is in het eerste station afgestapt met uurwerk, halssnoer, portefeuille, juwelen maar... hij vergat zijn tas. Een verstrooide dief!

De reizigers luisterden vol bewondering voor zoveel scherpzinnigheid.

— En dat is niet alles, vervolgde Colerette, ik kan u verzekeren dat deze man deel uitmaakt van de internationale bende die ik op het ogenblik bekamp om andere redenen.

— Heel aardig wat u daar zegt, mijnheer, maar daarmee hebben wij ons bezit niet terug, merkte Laitance nuchter op.

— Wie weet, antwoordde Colerette met doordringende blik, hij lichtte de tas op en toonde een langwerpige etiquette die er op gekleefd was.

— Wat staat er op?

— Hôtel Impérial, Brussel.

— Dat verklaart het mysterie. De etiquette is er nog maar pas opgekleefd. Die Italiaanse markies komt uit hetzelfde hotel als wij. Hij was er dus, op het ogenblik dat de aanslag op de ras gepleegd werd, met medeplichtigheid van de secretaris.

Op dit ogenblik lichtte Laitance zijn reistas op en zie... er was dezelfde etiquette opgekleefd... ze was er maar pas opgekleefd.

— Hm, hm, kuchte Colerette.

De tuinbouwarchitect was meer dood dan levend.

— In afwachting van het verder onderzoek, gaat iedereen terug naar zijn plaats.

Toen Colerette dit bevel gaf, ontwaakte Marina uit een diepe slaap.

Eerst hoorde ze het komieke gesnurk van de oude huishoudster en dan een gefluit:

— Stteeaaiineesst (Slaat-er-naast zit in nesten).

Pompoen was met een sprong uit haar bed en floot:

— Dat moet ik van dichtbij bekijken!

Ze sloeg haar mantel om en liep door de restauratiewagen. Het bevel van Colerette was stipt gevolgd want de gangen waren leeg. Door de ruiten zag men het maanlicht glanzen op het brede water van de Rhône. Marina hoorde iets en verborg zich vlug in de harmonicadoorgang. Ja, daar kwam haar oom. Met de rechterhand tastte hij langs de wand van de wagen, om zijn evenwicht niet te verliezen, en in de linker hield hij zijn koffer met de schat. Op deze wijze liep hij door drie wagens. In de vierde kwamen er plotseling twee handen te voorschijn, de ene drukte een zakdoek op de mond van Colerette en de andere greep hem bij de kraag en trok...

Met een kattenrapte was Marina uit haar schuilplaats te voorschijn gekomen en had het handvat van de deur gegrepen, waaruit de hand stak. Ze duwde uit alle macht en aan de andere kant van de deur schreeuwde iemand luidkeels. De hand moest de kraag van Colerette lossen en bleef tussen de deur en de wand geklemd zitten. Ze was machteloos.

— Wat overkomt er je, Marina, vroeg de detective zodra hij weer op zijn positieve was.

— Ik struikelde, oom, verontschuldig me.

— Je struikelde net op tijd. Hou die deur goed vast want die hand behoort aan de bandiet, die me onverhoeds aanviel en me in dit coupé wou sleuren om de schat te roven die aan mijn zorgen werd toevertrouwd. Kom, ik za je plaats innemen... ziezo...

De hand werd blauw. De gordijntjes in de coupé waren neergelaten en men kon niets onderscheiden als een boekentas die in het net lag en waarop een fris etiquetje stond: Hôtel Imperial, Brussel.

Marina duwde uit alle macht...

VOLGENDE WEEK:

Laitance heeft een rode neus!

De Smaragden van de Conquistador

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer herinneren zich niets meer over de avonturen, die ze beleefd hebben ten tijde van Napoleon. Op zekere dag komt Boezraël, een tovenaar, in het paleis om hun geheugen even op te frissen.

Plotseling roept Boezraël...

Op hetzelfde ogenblik spettert het vuur hoog op en Kaddoer valt...

... grijpt Hassan vast en samen vallen ze door de spiegel. Een geweldige donderslag doet alles trillen en van de spiegel rest er nog een hoopje asse !

De twee pechvogels vliegen met een duizelingwekkende snelheid door de ruimte...

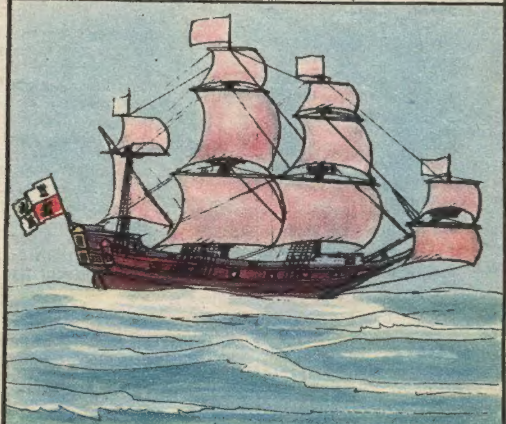

... en vallen dan loodrecht naar beneden !

KADDOER IS ALWEER EENS ONHANDIG GEWEEST, EN DAT STUURDE AL DE BEREKENINGEN VAN BOEZRAEL IN DE WAR. ONZE VRIENDEN DWALEN DOOR DE TOEKOMST EN KOMEN, BIJ TOEVAL, IN HET MIDDEN VAN DE ZEVENTIENDE EEUW TERECHT...

... op het dek van een Spaans schip dat op weg is naar San Bimbo...

Je moet niet vragen wat een opschudding ! Twee mensen die zo maar uit de hemel vallen !

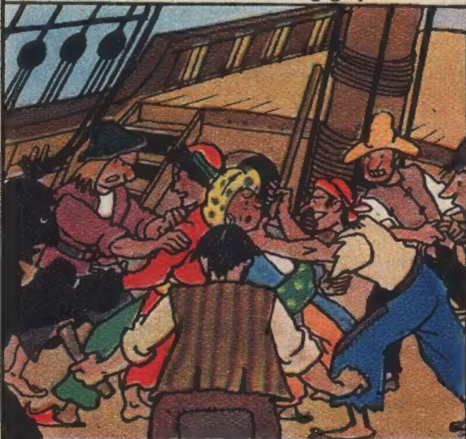

Net als in het begin van de vorige geschiedenis, verliezen Hassan en Kaddoer het geheugen...

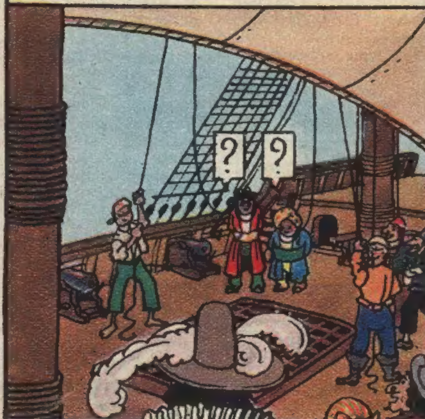

Hassan en Kaddoer worden gegrepen...

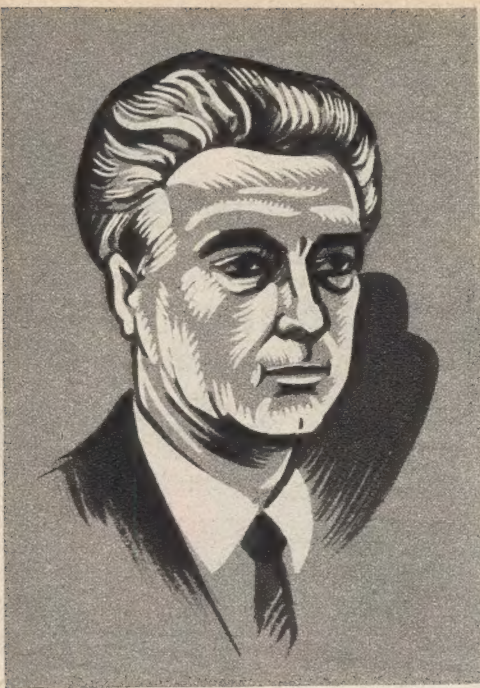

... en vijf minuten later legt men de koord om de hals...

(Wordt voortgezet

Maurits Roelants

DICHTER, ROMANCIER EN JOURNALIST, VERTELT ONZE LEZERS HOE HIJ SCHRIJVER WERD

Alhoewel Maurits Roelants geen jeugdboeken geschreven heeft, toch kennen vele jongens hem (ten minste van naam) als een van onze beste schrijvers. Toen ik hem ging opzoeken op zijn redactiekantoor (je moet weten dat hij aan het hoofd staat van de Belgische redactie van het groot Hollands weekblad Elsevier), botste ik in de gang op twee jongens, die best Kuifjeslezers hadden kunnen zijn. En toen ik voor Maurits Roelants zat en hij hoorde dat ik hem een interview wou afnemen voor Kuifje, vertelde hij me dat hij zoeven nog twee knapen van de Zesde Latijnse van een Brussels Athenaeum ontvangen had, die hem de vraag hadden gesteld, die op de lippen ligt van alle schrijvers-in-den-dop: Hoe wordt men schrijver? Dat was ook het doel van mijn bezoek aan M. Roelants: eens ter informatie van onze lezers te vragen hoe hij schrijver geworden is.

ZIJN EERSTE SCHREDEN NAAR DE PARNASSUS

IK was elf jaar toen ik mijn eerste vers schreef, zo begon Maurits Roelants zijn verhaal, en hij citeerde me een naief, maar ontroerend versje. Ik werd lid van de toneelvereniging « De Nijverheid », die geleid werd door de dichter Richard De Cneudt. Mijn eerste letterkundige lessen kreeg ik in dat jeugdtheater.

En toen Roelants het daarover had, sprak hij een weinig trager. Hij zag waarschijnlijk weer die kille toneel- en repetitiezaaltjes voor zijn ogen en de gezichten van zijn speelpartners, de titels van de stukken die ze gespeeld hebben, de namen van de personages die hij vertolkte, de decors, de fluisterstem van de « souffleur », de opmerkingen van de regisseur en dan de avonden wanneer het hart gaat jagen, voor het opschuiven van de theatergordijn en het verblindend voetlicht...

IN HET VOLLE LEVEN

— Mijn moeder is vroeg gestorven, vertelde de schrijver verder. Ik werd opgevoed bij pleegouders, en toen ik veertien was, moest ik gaan werken, hoe graag ik ook verder gestudeerd had. Ik kreeg een baantje als bediende in een Gentse meubelfabriek. Zes maanden later mocht ik de kassier van de zaak vervangen. Mijn patroon had me zijn volle vertrouwen geschonken.

— Bernard Shaw zat ook achter een kassa toen hij vijftien was! U hebt het beiden ver gebracht. Maar hoe heeft u het aan boord gelegd?

— Al mijn vrije tijd gebruikte ik om mijn onverzadigbare leeslust te voldoen. Hoe meer ik wist, des te meer ik weten wou. Mijn ideaal in die dagen was: onderwijzer worden. Dat bleek in mijn geval bijna onmogelijk. Maar het toeval heeft me vooruit geholpen. De stad Gent had gebrek aan onderwijzers. We leefden toen in 1911, drie jaar vóór de eerste wereldoorlog, en om in dit tekort te voorzien, werden er talrijke speciale studiebeurzen uitgeschreven. Ik kreeg er een, en toen ik negentien jaar was stond ik in Gent voor een klas. Ik ben er niet lang gebleven, want ik werd verplaatst naar de Brusselse voorstad Molenbeek. Ik interesseerde me steeds meer voor de letterkunde. Samen met mijn vrienden Reimond Herreman, Karel Leroux en Richard Minne, stichtte ik in 1921 het literair tijdschriftje « 't Fonteintje », dat maar een goeie drie jaar bestaan heeft. Intussen was ik in contact gekomen met de letterkundige Toussaint van Boelare, die een vooraanstaande positie bekleedde in het Ministerie van Justitie. Deze auteur heeft o.m. de dichters Jan van Nijlen en de romancier Albert van Hoogenbempt in zijn ministerie een betrekking bezorgd. Toussaint van Boelare maakte van mij ook 'n ambtenaar, maar ik bleef het niet lang. In 1922 werd ik journalist, Brussels correspondent van het Amsterdams dagblad « De Telegraaf », en ik ben nog steeds journalist.

IN DE JOURNALISTIEK

Voor mijn krant heb ik over de meest uiteenlopende onderwerpen geschreven. Dat is wat men noemt een all-round journalist.

— Maar het moet toch niet gemakkelijk zijn met kennis van zaken over alle onderwerpen te schrijven, mijnheer Roelants?

— Men voelt zich steeds als buitenstaander verwonderd, geboeid door het onderwerp. Men wil er net als de lezer het fijne van weten. Zo b.v. moest ik eens naar een technische tentoonstelling. Ik had reeds een heleboel prospecti verzameld, maar vond nog steeds geen aspect dat me interesseerde. Wat nu? Ik klampte enkele ingenieurs aan, en er was er een die me met zoveel geestdrift over zijn bietenrooimachine sprak, dat ik ook warm liep en mijn lezers wist te boeien met de moderne bietencultuur...

Het journalistenleven is het mooiste dat er bestaat. Vandaag moet je schrijven over het wereldkampioenschap biljarten (wanneer je er naar toe trekt, moet je er nog alles van leren). Morgen vlieg je naar Berlijn voor een reportage over de naoorlogse Duitse hoofdstad. Wanneer je terugkomt, verneem je dat het publiek moet geïnformeerd worden over de exploten van de Kanaalzwemmers of over een andere grote sportmanifestatie. En tussenin neem je interviews af van allerlei figuren: koningen, ministers, acteurs, enz. Zo kreeg ik ondermeer de gelegenheid koning Albert en koning Leopold, eerste minister Schermerhorn en onlangs nog Josephine Baker te interviewen.

Journalistieke opstellen zijn ook een zeer verschillend lot beschoren, vooral omwille van de actualiteit. Maar dan gebeurt het toch, dat sommige stukken van de krant in een bloemlezing terecht komen, zoals het geval was met een van mijn artikelen dat in « De Gouden Poort » opgenomen werd. Soms gebeurt het ook, dat een gelegenheidsonderwerp me zo sterk geboeid heeft, dat ik het ga uitdiepen en in boekvorm uitgeef. Zo heb ik het proces van de Weduwe Becker gevolgd en mijn gebundelde verslagen uitgegeven.

ZIJN LITERAIR WERK

Nadat ik al die details vernomen had over de jeugd, de levensweg en het beroep van Maurits Roelants (die ook voorzitter van het Kunsten Kultuurverbond van Brussel is, dat onlangs het Congres voor Nederlandse letterkundigen uit Noord en Zuid inrichtte in het Paleis voor Schone Kunsten, waar hij ook een actieve rol speelt), vertelde Maurits Roelants een en ander over zijn scheppend werk. Zijn romans spelen zich bijna allen af in een burgerlijk milieu. Dat deed een criticus eens spreken van « ... iemand als Roelants, die stamt uit de hoge burgerij ». Zoals we reeds bij de aanvang van ons artikel schreven, waren zowel vader en moeder Roelants, als zijn pleegouders zeer eenvoudige mensen. Zijn vader verdiende als metselaar het brood voor zijn gezin, zijn pleegvader was voerman.

Heb je reeds opgemerkt, vroeg Maurits Roelants me, dat de grote tragedieschrijvers van alle tijden hun personages zelden in boerenmilieu's situeren, maar meestal in koningsgeslachten? Naar de koningen ziet heel het volk op. Hun leven wordt door heel het volk meegeleefd.

ZO SCHRIJFT ROELANTS

Een recensent schreef eens van een van mijn boeken, dat men ze meer leest voor de vorm dan voor de inhoud. Ik heb nog niet begrepen hoe die man zoiets heeft kunnen schrijven. En dat was voor mij bestemd, ik die steeds de inhoud, het leven van mijn personages belangrijker acht dan de vorm, die natuurlijk stijlvol moet zijn...

Toen ik aan Maurits Roelants vroeg of hij met een plan werkte bij het schrijven van zijn romans (zoals André Demedts, over wie we onlangs schreven), antwoordde hij me, dat hij geen plan gebruikt, maar dat hij zich door de logica van de karakters en de atmosfeer van zijn personages, hun milieu en situaties, laat leiden.

— Ik schrijf steeds heel traag en regelmatig, wanneer ik een gedicht maak of aan een roman werk, verklaarde Roelants me verder. Liefst schrijf ik met de pen. Behalve dan voor journalistiek werk, dat met de schrijfmachine geleverd wordt. Ik moet je ten slotte nog zeggen, dat ik aan het schrijven een haast physische lust beleef!...

★

Met al deze gegevens over de jeugd, de carrière, het journalistiek en literair werk van Maurits Roelants, die zich op eigen krachten van weesjongen-kassier tot een van onze beste journalisten en schrijvers wist te ontwikkelen, zal zijn naam geen vaag begrip meer zijn voor onze lezers.

Johan DE BRABANDER.

Maurits Roelants op het terras van zijn woning te Sterrebeek.

VAN MAURITS ROELANTS VERSCHENEN:

De Gedichtenbundels: « De Kom der Louteringen » (1918), « Het Verzaken » (1930), « Pygmalion » (1947), « De Lof der Liefde » (1951).

De Romans: « Komen en Gaan » (1927), « Het Leven dat wij droomden » (1931), « Alles komt terecht » (1937), « Gebed om een goed Einde » (1944).

Novellenbundels, essays en de reportage « De Weduwe Becker ».

Maurits Roelants heeft geen jeugdboeken geschreven.

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Mijnheer van Meylbeke werd ontvoerd en Willem, Christiane en Renaat zoeken hem. Hun schip vergaat in een hevige storm en zij worden op de Australische kust geworpen te samen met Jan, een matroos van de « Darwin »...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals.

TWEE DAGEN ZIJN ONZE VRIENDEN REEDS OP WEG EN ZE MAKEN KENNIS MET DE ZONDERLINGE DIERENWERELD VAN AUSTRALIE.

KIJK EENS !

... OP DE HIELEN GEVOLGD DOOR DE BUIDELWOLF, DIE ER MET ZIJN GESTREEPTE VACHT UITZIET ALS EEN TIJGER.

HET LAND DAT TOT DAN TOE ROTSACHTIG, EENZAAM EN ONVRUCHTBAAR WAS, MAAKT PLAATS VOOR GROENE STEPPEN. ONZE VRIENDEN BESLUITEN ER HUN TENTEN OP TE SLAAN...

De volgende week vertellen we bijzonderheden over al de vreemdsoortige dieren door Renaat en Christiane ontdekt.

(Wordt voortgezet.)

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik trapte in een bak cement. De cement verharde en men zal trachten onze vriend van zijn zware last te bevrijden...

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Alex en Vitella begeven zich, ieder op eigen kracht, naar het eiland van de Pheneciërs. Vitella wordt naar de Zwarte Man geleid...

Teksten en tekeningen van J. Martin.

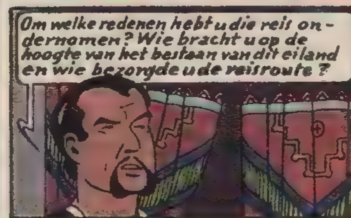

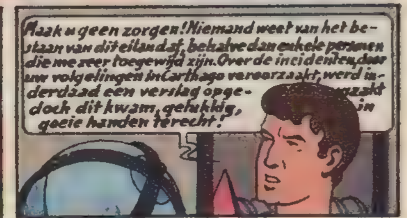

Kapitein Milio moet vertellen waarom hij terugkeerde. Vitella verhaalt de schipbreuk, doch wacht er zich voor de naam van Alex of het doel van zijn reis te verklappen...

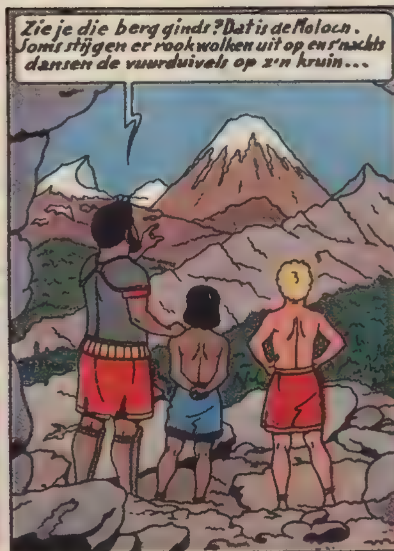

(Wordt voortgezet.)

ZIJ KREGEN HUN LUCHTDOOP!

NIET alleen de mensen maken graag een luchtreis, ook de dieren schijnen het vliegtuig boven alle andere verkeersmiddelen te verkiezen en het gaat bovendien veel vlugger!

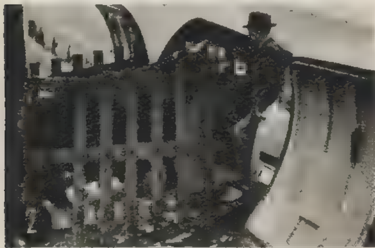

FOTO 1. — Voor de eerste vertoning van de film « Jody en het Hertejong » zond Canada jonge reebokken naar België.

FOTO 2. — Een stier van 650 kg. aan boord van een C.47, van de Sabenalijn Londen - Brussel, brengen is geen kleinigheid! Deze stier maakte deel uit van een drietal vierpoters bestemd voor de Oostenrijkse veestapel.

FOTO 3. — De Sabena voerde een hele lading prijsdieren van Londen naar Centraal Europa. Dit Siamees konijn mag even een luchtje komen scheppen!

FOTO 4. — Engelse varkens bestemd voor Centraal Europa.

FOTO 5. — Iedereen schijnt deze jonge leeuwen poezelig te vinden. Of ze zo lief zullen blijven?

Foto's Sabena.

Uit het leven van een smokkelaar

IK slenter graag langs de kaaien van onze vissershaven. Je ontmoet er een heleboel zonderlinge, typische mensen, die je elders niet aantreft. Je kunt de schepen bewonderen en de zerpe zeelucht opsnuiven die er gemengd is met de reuk van pek en hars en met de vislucht die nog in de netten hangt die drogen in de zon. Op een morgen stond ik te Oostende aan de kaai en keek naar het lossen van de rozerode blinkende garnalen, toen Nand Vantorre voorbij ging. Nand was van de streek en ik kende hem sedert vele jaren. Ik had hem nooit anders dan ietwat haveloos gekend, zoals het een echte smokkelaar trouwens past, en het verwonderde me geweldig hem keurig gewassen en geschoren en met een nieuw pak te zien. Bij m'n weten, had Nand nooit veel geluk in zijn bedrijf en zelfs wanneer alle smokkelaars van de kust rijkelijk hun brood verdienden, won Nand het zout over zijn aardappelen niet! Nu wandelde hij daar als een « echte mijnheer », zoals men het aan de kust zegt. Mijn nieuwsgierigheid was dan ook dadelijk geprikkeld en ik riep hem toe:

— Kom, Nand, we gaan een pint drinken bij Neleke!

De herberg van Neleke is het stamlokaal van de vissers. Ze kunnen er ongestoord kaarten en praten en geen vreemdeling komt er zijn neus in hun zaken steken.

— Ik heb geen tijd, antwoordde Nand aarzelend...

Geen tijd om een glas te drinken? Vreemd. Nand Vantorre die een glas bier afslaat? Het was zo ongewoon dat ik zolang aandrong, tot hij zich gewonnen gaf en we de herberg van Neleke binnen stapten. We praatten natuurlijk over de vissers en de moeilijke tijden die ze doormaken, over de oude en de jonge reders, kortom over alles wat een visser nauw aan het hart ligt. Dan vertelde ik wat ik gehoord had over de nieuwe technische uitrusting van de visserssloepen en plotseling deed Nand heel geheimzinnig...

— Radar, zei hij fluisterend, dat is mijn geluk! Ik heb een radarinstallatie aan boord geplaatst en ik kan nu prachtig werken! Alle zaakjes die ik thans ter hand neem slagen. Op m'n radarscherm zie ik iedere hindernis en alle schepen in een omtrek van 20 km. Wanneer ik op het scherm witte stippen zie, die heel snel bewegen weet ik dat het de jachten van de douaniers zijn en neem, natuurlijk, voorzorgsmaatregelen. Ik zie wat mijn vijanden doen en zet m'n waren slechts aan wal, wanneer alles veilig is. Ja, ja, thans gaan de zaken goed...

Nand Vantorre wreef zich vergenoegd in de handen. We dronken nog een glas en namen afscheid.

Er ging een jaar voorbij zonder dat ik iets over Nand hoorde. Toen las ik in de krant, dat een Belgische smokkelboot aan de Engelse kust in de val was gelopen. De Britse douaniers hadden enkele dagen te voren radarinstallaties ontvangen om de smokkel doeltreffender te kunnen bestrijden. Nand Vantorre had, zodra hij de Engelsen in 't vizier kreeg, zijn motor aangezet. De douaniers gaven bevel te stoppen, maar Nand Vantorre gehoorzaamde niet. Dan vuurden de douaniers en Nand werd op slag gedood...

46 PIRATEN EN 1 SPELBREKER

(VERVOLG VAN BLZ. 4)

ER werd gelachen; een boterschuit had moeilijk dit drekkig eiland kunnen aandoen.

Alle kijkers stonden op de grote stomer gericht, tot Bellows de stuurman uitriep :

„— Bij alle Heiligen, hij draagt de vlag van Mao!

Kapitein Owen liet zich een heel lelijk woord ontvallen.

— Full! draaide de stuurman op de Chadburn.

Een bel rinkelde als bezeten in de machinekamer en de « Renown », rook en vonken spuwend, schoot op de Chinees af.

— « Hua-Ying-Li » las Owen eindelijk, wie kent hem?

Ik trad naar voren :

— Ik, kapitein, en ik verzoek u hem niet meer los te laten, vóór we weten wat voor vlees hij in de kuip heeft. Wat die reus uithaalt in de Soeloe Zee weet ik niet, wel dat hij in de buurt was toen de « Austin » en de « Climber » voor de laatste maal in de Golf van Tamini gezien werden.

— Twee Amerikaanse boten! brulde Owen, en zonder meer liet hij de kanonniers post nemen bij hun stukken.

De « Hua-Ying-Li » scheen niets te willen doen om ons te ontwijken, integendeel, hij verminderde zijn snelheid en scheen op 't laatst bijna dooddrijvend.

Bellows die zijn kijker niet had lostgelaten, riep :

— Ik ben een blinde mol. indien daar geen herrie aan boord is!

En een minuut later :

— Of zot als een mus, als dat geen periscoop is!

— Wat raast u? scheeuwde Owen, maar toen moest hij de stuurman gelijk geven . Twee maal achtereen rees de fijne stang van een periscoop op, vlak vóór de boeg van de « Hua-Ying-Li » en dook weer onder.

Ik gaf Owen een teken en zei :

— Geen enkele onderzeeër is op vaart in de Soeloe, ook niet in de Mindoro, ik neem de verantwoordelijkheid voor 't geen u doen zult, kapitein Owen.

— Drie schoten ter waarschuwing : stoppen en vlag inhalen! kommandeerde hij.

De kanonnen bulderen, maar de « Hua-Ying-Li » scheen er niet eens op te letten, integendeel, hij begon een aantal gekke manœuvres uit te halen.

— Periscoop... hemeltje lief...

Bellows liet bijna zijn kijker vallen.

Een kleine smalle toren rees in de verte uit het water omhoog, poogde weer te duiken, zonder er evenwel in te slagen.

— Diepzeegranaat! commandeerde Owen.

Iets gonsde woedend door de lucht, en toen volgde een zware ontploffing, terwijl drie hoge waterzuilen, in de buurt van het stalen torentje, omhoog rezen.

Waarop de « Hua-Ying-Li » de vlag streek.

★

Snel was de sloep met de onderzoekspatroelje uitgezet en enige minuten later klommen de Amerikaanse marinesoldaten aan boord.

De Chinese kapitein kwam ons gillend en scheldend te gemoet, doch ik hield hem mijn revolver onder de neus, en twee onzer fuseliers brachten hem vrij onzacht tot staan.

We doorzochten het schip en toen kwam de aap uit de mouw :

In de bodem van het kolossale ruim gaapte de vierkante opening van een valluik, en toen we er ons over bogen zagen we een hel verlichtte ruimte en een brede waterplas die geweldig bewoog, alsof ze deel uitmaakte van een door storm geteisderde zee.

— By Jove... dit schip heeft een ware dok in zijn buik! schreeuwde Bellows, een dok onderaan zijn bodem! Dat begint op toverij te gelijken!

Daarop kwam Owen zelf aanhollen.

— We hebben de U-boot, stamelde hij, naar adem snakkend... droom of waak ik? 'k Ben er nog niet bepaald zeker van! Een U-boot... och, een miniatuurtje, een zak-onderzeeërtje. 't Kon niet meer naar beneden, want zijn voorsteven was ingedrukt. Vijf man aan boord, we hebben er twee van doodgeschoten, de anderen gedragen zich heel zoetjes en vragen of ze mogen roken.

We ondervroegen de Chinese kapitein; in 't begin weigerde hij te spreken, maar Bellows deed hem de handboeien aan en gaf ze zo'n geweldige draai, dat de citroenmuil, na het even te hebben uitgekraaid van pijn, heel spraakzaam werd.

De « Hua-Ying-Li » was een omgebouwde Russische stomer, in wiens buik een echt dok was ingericht om het in- en uitvaren van een U-boot, van ongehoord klein model, toe te laten.

Een uiterst vernuftig stelsel van waterdichte schoten, pompen, water-ballast, evenwichtstoestellen lieten dit hels manœuvre toe, zonder dat een voorbijvarend schip er iets verdachts zou aan gemerkt hebben.

Een technieker ben ik niet, en wie er meer van weten wil, moet zich maar tot Grove wenden, indien hij er niets van loslaten wil, natuurlijk.

De kleine U-boot, had gemakkelijk spel, om in de nacht de schepen aan te vallen, ze uit te plunderen en ze daarna met man en muis naar de kelder te sturen. Wat de opiumschuiverij aangaat, we ontdekten twee ton van dit goedje in het geheimzinnig onderzees hol van de « Hua-Ying-Li » en dat zegt genoeg.

★

— Maar, vroeg Cartwright, u hebt toch gesproken van een Tiger-shark?

— 't Is waar! Kleutertje U-boot was juist uitgevaren, toen onze rookpluimen aan de horizon opstegen. Haastig wilde hij terug naar zijn spelonk... doch daar was er hem reeds iemand voor!

Namelijk een reuzachtige tijgerhaai, die het hol zo zeer naar zijn zin vond, dat hij er niet meer uit wilde, en de U-boot die er ook binnen wilde, zo'n stevige opstopper toediende, dat er veel te dunne ijzeren boeg werd ingedrukt, 't geen het verder duiken onmogelijk maakte.

★

De journalist keek naar het witte gebouwtje.

— Zes en veertig piraten en een fantatisch zeeroversschip als buit, dat heet ik een « jacht-tableau » ofschoon ik het einde weerzinwekkend vind. Maar... a propos... de tijgerhaai?

— Die heb ik vrij laten wegzwemmen, en of! Dat was ik 't lieve beest wel verschuldigd, niet?

John FLANDERS.

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Weken en weken zwalpen Moreau en Barelli op zee zonder voedsel, tenzij de vissen die ze zelf aan de haak slaan. Eindelijk landen ze op Nusa-Penida en worden er hartelijk verwelkomd...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

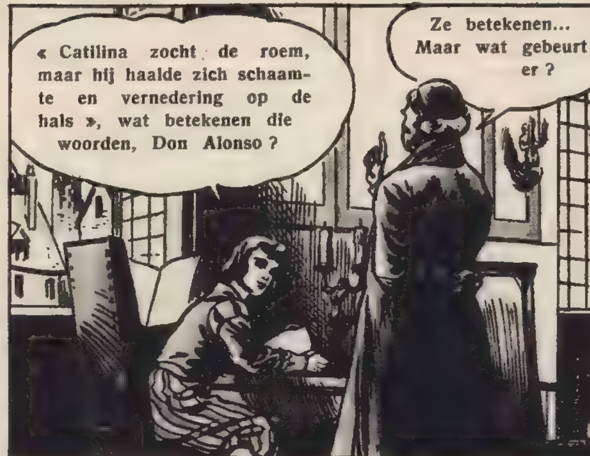

(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexiko

Een nieuw verhaal van de Italiaanse tekenaar Guerri dat jullie zeker zal bevallen.

SPANJE IN HET JAAR ONZES HEREN 1572, TIJDENS DE REGERING VAN PHILIPS II. IN HET PALEIS VAN CORDALES MAAKT DE KLEINE JUAN ZIJN WERK, TERWIJL ZIJN GOUVERNEUR WELWILLEND TOEKIJKT...

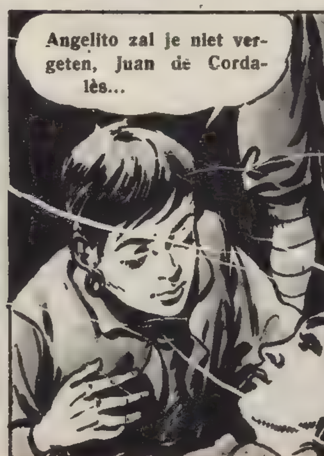

(Wordt voortgezet.)

IN DE MYSTERIEUZE CATACOMBEN

LEVEN en dood zijn nauw aan mekaar verbonden en van in de vroegste tijden denkt de mens na over het mysterie van de dood en het hiernamaals. Alle volkeren begroeven (en begraven) hun doden op een andere wijze. Heidenen verbranden hun lijken, zo gezegd opdat de geest zich zou kunnen bevrijden, en elders begraaft men de afgestorvene in zijn schoonste gewaden en geeft hem eten en drinken mee voor de lange reis naar de eeuwigheid. Wij kennen het Hunnebed en de Romeinse begraafplaatsen die in het Westen achtergebleven zijn en de reusachtige pyramiden, de begraafplaatsen van de Egyptische pharao's. Alles bewoog zich bij hen om de dood en tijdens hun leven lieten ze zich de grootste, de mooiste, de beste grafstede bouwen.

De Vikings legden hun doden op een schip en stuurden dit in zee.

De eerste Christenen balsemden hun doden en legden ze met enkele voorwerpen, die hun toebehoorden, in een graf uitgehouwen in de rotsen of in de grond. Catacombe (woord van Griekse oorsprong) heette oorspronkelijk een gedeelte van de dalholte aan de Via Appia bij Rome. Naderhand werden de begraafplaatsen uit de vroegste eeuwen (I[e] tot IVe eeuw) zo genoemd.

Men treft ook catacomben aan te Syracuse, Napels, Noordafrika, Carthago en Parijs. Een imitatie vindt men in Valkenburg.

De catacomben van Rome zijn één meter tot één meter vijftig breed en van één tot vier meter hoog. Aan weerszijden van deze gangen werden naast elkaar langwerpige holten uitgegraven, soms drie en vier boven elkaar, om de doden in te leggen. Zo'n muur ziet er uit als een boekenrek van buiten gesloten met marmerplaten of stenen. Bijna alle galerijen hebben twee of drie verdiepingen, door trappen met elkaar verbonden. Nergens ziet men metselwerk of een gewelf, de aarde zelf schraagt de gangen. Het jonge Christendom had het erg te verduren de eerste tijd en er vielen vele doden. Onophoudend moesten de catacomben uitgebreid worden. Lagen de eerste gangen ongeveer 8 meter onder de grond, de laatsten reeds 25 meter en meer.

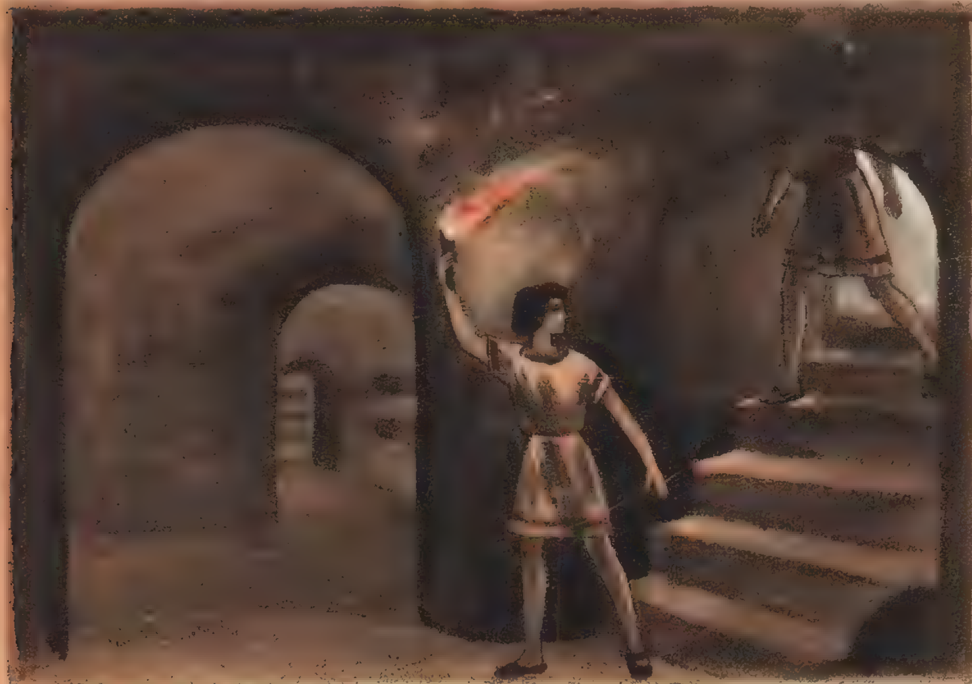
Naar alle richtingen strekken de eindeloze gangen zich uit, zodat het een doolhof is, waar vaak bezoekers in verdwaalden en de dood vonden, zoals ondermeer de jonge Franse schilder Hubert Robert.

Hier en daar is er een opening naar buiten (soms om de driehonderd passen) die dan nog meestal aan de oppervlakte dichtgegooid zijn. De lucht is er dus heel schaars en het is er pikdonker. De catacomben van Rome hebben een totale lengte van 300 mijlen en **méér dan zes millioen doden** vonden er een laatste rustplaats.

BEGRAAFPLAATS EN SCHUILOORD

Gedurende de eerste tweehonderd jaar van onze tijdrekening waren de catacomben waarschijnlijk uitsluitend begraafplaatsen die door de overheid erkend en geëerbiedigd werden. De in- en uitgangen van de catacomben werden pas later zorgvuldig verborgen toen de lijken geschonden werden en keizer Valerius in 257 de Christenen verbood nog in de catacomben te gaan. Tijdens de hevigste vervolgingen, verlieten de Christenen hun woningen en verborgen zich in de geheime gangen die verlicht werden met toortsen. Diegenen die in de stad bleven brachten hen levensmiddelen, meestal langs verlaten steengroeven die met de catacomben verbonden waren. De lijken van de martelaren werden in het geheim door getrouwen weggehaald en bijgezet in de catacomben. Vier eeuwen lang begroef men de doden diep in de aarde en nog veel langer ging men ze daar bezoeken en vereren.

Toen Alarik, koning van de West-Goten, Rome binnenviel (410) werden de heilige relikwieën opgegraven en onder de verschillende kerken van Rome verdeeld om hen voor vernietiging te vrijwaren. Van die tijd af, was er geen reden meer om de catacomben te bezoeken. Men vergat de oude begraafplaatsen en zelfs de herinnering vervaagde langzamerhand.

In de XVIe eeuw (de Renaissance) begon men zich opnieuw bezig te houden met de oude geschriften die de aandacht vestigden op de catacomben. Bij toeval ontdekte men de gangen opnieuw en sedertdien hebben ze over heel de wereld belangstelling gewekt, en werden er verschillende boeken over geschreven. Ivoren poppen, klokjes, juwelen, ivoren haarkammen, vazen, spiegels en overblijfselen van prachtige gewaden werd opgegraven en bijeengebracht in een museum te Rome.

De zolder en muurschilderingen van sommige catacomben (men treft ze niet overal aan) werden onderzocht en ze geven een beeld van de kunst van de eerste Christenen.

MONSIEUR VINCENT

Monsieur Vincent helpt de door oorlog geteisterde gebieden. Hij is lid van het « Conseil de Conscience » en mengt zich in de benoeming van een nieuwe bisschop te Poitiers...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

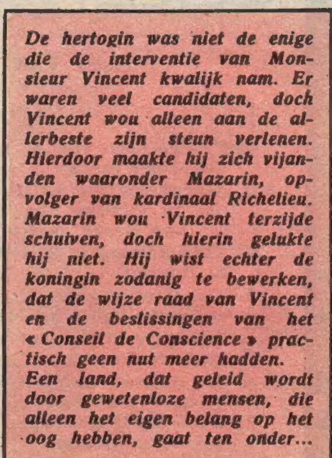

(Wordt voortgezet.)

De KUIFJE'S BON

WAT MEN STEEDS WEER VERGEET !

Schrijf naam en adres volledig en in drukletters ! Wie z'n pakje herkent, stuurt ons dadelijk zijn adres en vergeet niet het referentienummer te vermelden.

E. 9888, W. Bayens : reeks 4. — E. 9758, Descamps, Gent : reeks 1 en 2. — F. 8297, X., Verrebroek : reeks 1. — F. 8460, Louis X, van Brussel : reeks 3. — E. 7423, Raymond van der Parc, Cathem (?) : reeks 1.

Dit lijstje bewijst dat er nog steeds verstrooide verzamelaars zijn. Denken jullie nooit aan de arme postbode die de brieven moet bestellen en aan Jansen en Jansens die jullie krabbels moeten ontcijferen ?

— Mijnheer, kunt U niet enkele Kuifje's bons uit die hoed toveren ?

LIJST VAN DE PREMIEN

	Aantal punten
1. Vijf reeksen van 40 plaatjes « Reinaert de Vos », per reeks	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproducties in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje A, 15 figuren	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje B, 22 figuren	60
4. Kleurprentkaarten KUIFJE (reeks I of II), per reeks van 5 kaarten	70
5. Omslag schrijfpapier van KUIFJE, verschillende onderwerpen	80
6. Zes reeksen van 10 foto's « PRINS BOUDEWIJN », per reeks	100
7. Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets of autoped, in 3 kleuren	100
8. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine) met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
9. KUIFJE's puzzle in hout	350
10. KUIFJE's puzzle (groot model) in hout, getekend door Hergé	500
11. Blokjesspel KUIFJE	500

WELDRA
staan er Kuifje's bons op **PALMEX**, de huishoudzeep van **PALMAFINA.**

materne **Toselli** **Heudebert** **Palmafina** **Victoria**

Het rijk van de Giffen MEXICO

OVER de exotische natuur van Mexico weten we wel een en ander en wanneer we cactussen zien, denken we aan Mexico. Geen land ter wereld is zo rijk aan giftige bloemen en planten. Er bloeit ondermeer de Peyotl-cactus, waaruit het Meskalin wordt getrokken. De mensen die het nemen krijgen eerst haarpijn (alsof ze een boemelpartijtje zouden gehad hebben), doch daarna voelen ze zich licht als een wolk, zien wonderbare kleuren en horen fantastische muziek. Bovendien herinneren ze zich allerlei zaken die verband houden met hun familie. Meskalin is niet schadelijk. Heel anders is het met de Camotillo, een knolgewas (ziet er uit als een aardappel) dat in de Sierra groeit en door de Indianen « Het zachte ontslapen » wordt geheten. Het gif werkt niet dadelijk, doch precies zoveel dagen of maanden na het innemen, als de aardappel uit de grond werd gehaald. Was de Camotillo-aardappel bv. twee maanden uit de grond gehaald alvorens hij gebruikt werd, dan sterft de persoon die hem at twee maanden later !

Volgende geschiedenis vertelt men in Mexico, en ze is echt gebeurd : Generaal Antonio de Morales, zeer geliefd door het Mexikaanse volk, werd enkele jaren geleden in de gevangenis opgesloten onder beschuldiging van hoogverraad. Na enige weken werd hij vrijgelaten en volledig in zijn rechten hersteld. Tot zijn vrienden zei Antonio de Morales : «Er staat een dood man voor u, want tijdens m'n hechtenis heeft men me Camotillo te eten gegeven. Ik heb nog slechts een paar maanden te leven.» Zes maanden later stierf de Morales. De schuldigen bleven onvindbaar, omdat men bij een vergiftiging door Camotillo geen bewijzen vinden kan.

Wie van de Mexikaanse winde Turbine coromborosa eet, is gehypnotiseerd. De Indianen kennen deze plant sedert eeuwen, en noemen haar de Ololiuqui of : plant die hypnotiseren kan. Het eerste verslag over de werking van dit gif werd opgesteld in 1712 door de Spaanse missionaris Alarcon de Robles. De eigenschappen van dit gif raakten dan weer in de vergeethoek, tot generaal Brenda in 1929 heel Mexico plunderde en het opnieuw ontdekte. In het Zuiden van het land gebruiken de Puilieros (dat zijn dorpsdetectiven en rechters tegelijkertijd) hetzelfde gif als « waarheidsdrankje ». Al wie verdacht wordt van diefstal of andere misdrijven moet het gif drinken. De ondervraging geschiedt tijdens de werking van het gif, dus onder hypnose, en de verdachten beantwoorden de hun gestelde vragen waarheidsgetrouw. De dokters van die streken gebruiken de Ololiuqui soms, omdat ze de ziekte van de patienten onder hypnose beter kunnen vaststellen. Bij ons zijn zulke practijken streng verboden, in Mexico niet.

Aan de grens van Noord-Brazilië groeit een plant waaruit de Yagé, een bedwelmend gif wordt getrokken. Wie het neemt droomt van rijkdommen en weelde en daarom wordt het door de Indianen « Zon van Rijkdom » geheten. Zij dragen, de man, die door de werking van het gif volledig verlamd is, op een klare maannacht door de Sierra tot hij de ogen opent. Waar zijn eerste blikken vallen, aldus de Indianen, verbergt de aarde een grote rijkdom. Jean Rouhiers, die jaren bij de Indianen woonde, schreef in zijn verslag, dat deze wijze van schatten zoeken soms merkwaardige gevolgen had. Volgens deze ontdekkingsreiziger praten de Indianen onder invloed van dit gif, over feiten en toestanden in andere landen; landen waar ze nooit geweest zijn, nooit zullen komen en waarover ze, volgens de maatstaven van het nuchter en logisch verstand, niets kunnen weten.

Het Yagé-gif werd in de Universiteit van Heidelberg onderzocht en met goed gevolg aangewend voor de bestrijding van de kinderverlamming.

H.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

De laatste valkenier is overleden

DHR. MARTIN, inwoner van Rabastens (Dep. Tarn, Frankrijk), die een internationale reputatie had verworven met het africhten van valken en andere roofvogels voor de jacht, is gestorven op negen en tachtig jarige leeftijd. Hij was de laatste valkenier.

Baas boven baas !

TE Gent werd een politietentoonstelling ingericht. Men toonde het publiek o.m. welke maatregelen dienen getroffen om niet het slachtoffer te worden van een dief en op welke wijze de politie diefstallen verhindert.

Men meldt dat gauwdieven op de tentoonstelling een boek, een paar handschoenen en een revolver ontvreemden...

De kleinste koersauto

HARALD DORGE, een knaap van dertien jaar, verdedigde de kleuren van zijn stad reeds in menige zeepkistenwedstrijd met veel brio. Thans rijdt hij door de straten met de kleinste wagen (8 PK. 70 km. per uur) en heeft veel bekijks !

Van gierigheid gesproken !

TE Modena, in Italie, overleed een arme, oude man ten gevolge van ontbering. Iedereen beklaagde de ongelukkige. De wetsdokter kwam en vond onder het hoofdkussen van de afgestorvene 700.000 lire!

Hoeveel Japanners zijn er ?

OP 1 October 1950 heeft er in Japan een volkstelling plaats gehad. Volgens de voorlopige statistieken waren er 82.200.000 Japanners (40.790.000 mannen en 42.410.000 vrouwen). Er werden bovendien 640.000 vreemdelingen geregistreerd.

Een stier maakte zich boos

IN een dorp nabij Montpellier ontsnapte een stier uit de corrida, hij had er blijkbaar genoeg van. De stier bereikte de hoofdweg en slaagde er in een auto tot stilstand te brengen. Het licht van de koplampen maakte hem boos en hij begon het koetswerk van de wagen duchtig met de horens te bewerken. Ten slotte wierp hij de auto met reizigers en al de gracht in. De inzittenden kwamen er met de schrik af !

Of het zal helpen ?

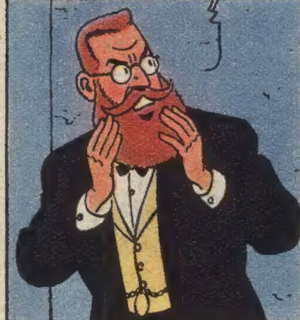
TIJDENS de elandenjacht worden er te Soberga (Zweden) steeds een behoorlijk aantal koeien en paarden neergeschoten daar de jagers deze, van op afstand, met elanden verwarren. Ten einde z'n kudde voor uitroeiing te vrijwaren heeft een slimme boer de woorden « koe » en « paard » in grote, witte letters op de huid van zijn viervoeters geschilderd.

De bedevaart naar Mekka 1951

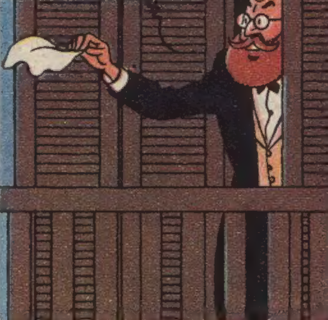
HET aantal pelgrims dat dit jaar uit Frankrijk op bedevaart naar Mekka trok, was buitengewoon groot. Over zee gingen er drie duizend en per vliegtuig zeshonderd. Van Casablanca naar Tunis waren speciale autocars ingeschakeld. De volgelingen van Mohammed gaan met hun tijd mee !

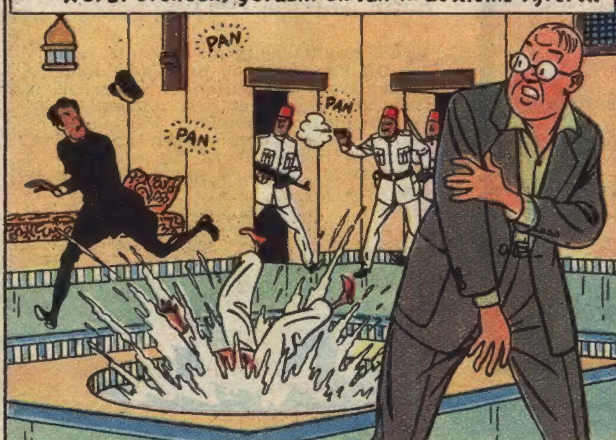

(Wordt voortgezet.)